

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 78. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344520048/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Det var en stor Sal, vi kom ned i, med fedtede Vægge, matte Gasblus og mange smaa Borde, hvor et tætpakket Publikum, der mere kunde se ud til at være det begavede Tidsskrifts Læsere end dets Medarbejdere, sad og drak Øl, sang og trampede Takten med tunge Fodder paa det snavsede Gulv. Alt, hvad vi øjnede i denne Damp af Tobak og vaade Klæder, indgav Glæde: de spredte Genier med deres umulige Frisurer som Springere i et Skakspil, de spredte Damer, lidt smukke, men meget oprømte; i det fjærne »La Plumes» Redaktør, Hr. Deschamps, med et velvillig lyttende Dirigent-Smil, og paa Forhøjningen den flotte, smidige Visedigter med hans Omkvæd:

*Beau troubadour, il faut suivre Verlaine!
En avant!
Nous avons du talent!**

Her i Hjærtet af Quartier Latin raader Paul Verlaine; her er hans Kongedømme. Han kender Kvarteret ud og ind som en Mus sin Rede. Og alle kender ham og elsker ham, viger til Side for *père* Verlaine – den unge Digtekunsts Fader, den pengeløse Digterheros, der tilbringer Natten vagabonderende mellem Quartier Latins Studenter, for rig i sin Sjæl til at gemme jordisk Gods ud over en Time – for stor og for god for Akademiet!

Ja – syng, syng, Menneskebørn! Vi har jo Talent! – det er et Ord i rette Tid. Syng I Vagabonder paa Livets Veje, syng med Verlaine: »Haabet lyser som et Solglint paa et Halmstraa i Stalden . . . Haabet lyser som en Flintesten i et Hul i Løgulvet!»

Det var dog en lidt for bogstavelig Forstaaelse af Opfordringen til at »følge Verlaine», der bragte en langhaaret Lyriker til at fremsige et Digt, hvor den verlaineske Verselinie: *Violon, violon!* atter og atter kom igen, men som ellers ikke havde synderlig med Verlaine at gøre.

Først langt ud paa Aftenen indfandt sig *violon violon* Verlaine selv. Med et fik jeg Øje paa dette forunderlige Hoved fra for Syndfloden. Fejltagelse var umulig. – Hans Klæder bar for tydelige Spor af at have gennemgaaet Syndflodens Dynd mange Gange. Han lignede en gammel Flodgud, syntes – som han stod der i en Samtale, der ikke optog

* Sangeren og Forfatteren var *F.A. Cazali*, som ogsaa har tegnet det foranstaaende Verlaine-Portræt